

ת"פ 2443/03/17 - מדינת ישראל נגד שירי חונא

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 2443-03-17 מדינת ישראל נ' חונא
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שירי חונא

הנאשמת

הכרעת דין

א. מבוא:

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום, במסגרתו יוחסו לה עבירות של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק.
2. עפ"י כתב האישום, בתאריך 23.09.16, בשעה 13:10 לערך, נהגה יעלה הודיה אדרי (להלן: "**המתלוננת**") ברכבה, בעיר רחובות, כשעמה שני ילדיה הקטינים ברכב, עת היא בחודש חמישי להריונה, ולפניה רכבה של הנאשמת. עם מופע האור הירוק ברמזור ומאחר ורכב הנאשמת לא נסע, החלה המתלוננת לצפור. בעקבות זאת, יצאה הנאשמת מרכבה, ניגשה אל חלון הנהג ברכב המתלוננת, אמרה לה "מה את צועקת?" וכן תקפה אותה שלא כדין וללא הסכמתה בכך שסטרה על לחיה השמאלית, משכה את כיסוי ראשה של המתלוננת והכתה בכתפה, תוך שהקטינים ברכב החלו לצעוק בבהלה.
3. בהמשך, ובעקבות האמור, יצאה המתלוננת מהרכב וניסתה לצלם בעזרת מכשירה הסלולארי את הנאשמת, אז הכתה הנאשמת בסלולארי כך שנפל על הרצפה והמסך נסדק. כאשר התכופפה המתלוננת להרים את הסלולארי, תקפה אותה הנאשמת שלא כדין וללא הסכמתה בכך ששרטה אותה בצווארה ובידיה וגרמה לה לחבלות בדמות שריטות אדומות.

4. הנאשמת כפרה במיוחס לה בכתב האישום, ולפיכך נקבע התיק לשמיעת ראיות לפני.

פרשת התביעה:

גרסת המתלוננת:

5. גרסתה של המתלוננת נשמעה במסגרת עדותה בבית המשפט, וכן עולה מהודעתה במשטרה שהוגשה לתיק (ת/13).

6. כך, מסרה המתלוננת בעדותה הראשית אודות נסיבות האירוע נשוא כתב האישום:

"זה היה בסביבות השעה 13:10, הייתי עם שני הילדים שלי באוטו, נסעתי לכיוון הבית שלי, הייתי בהריון בחודש חמישי, בתחילת שמירת הריון, ההריונות שלי עוברים מאד קשה, ולכן אני מאד נזהרת... לפני עמד רכב מסוג קאיה. היה רמזור ירוק, כל השורה מאחוריי, יום שישי ממש עמוס שם, כל השורה מאחוריי התחילה לצפור, לנסוע, צפרתי צפירה קטנה, החלון שלי היה קצת פתוח, הבן שלי באותו זמן ניסה לצאת מהבוסטר. הסתובבתי אליו כדי לנסות לחגור אותו, ואז קיבלתי סטירה חזקה לפני. אני שומעת אותה אומרת לי, מה את צועקת, מה את צופרת, ככה. זה המשיך אחרי זה, בשריטות כאן, מכות על הכתף, מאד מאד חזקות, ותוך כדי זה קללות. שני הילדים שלי מאחורה התחילו לבכות ולצרוח, צרחות ממש חזקות. ...לא חשבתי בהתחלה לצאת מהאוטו, גם תוך כדי, היא בעטה בחוזקה באוטו, כאילו ניערה אותו. תוך כדי זה גם קללות, והילדים שלי צועקים מאחורה, תפסיקי להרביץ לאמא. באיזה שהוא שלב, הרמתי את הטלפון שלי, הוא היה ברצפה, כדי לצלם אותה, הוא היה ברצפה של האוטו, לקחה את הטלפון שלי והעיפה אותו לכביש. אמרתי לה, אני מזמינה לך משטרה עכשיו, ואז היא התחילה ללכת לכיוון האוטו שלה. יצאתי מהאוטו שלי, הרמתי את הטלפון, והצלחתי לצלם רק את החלק של הנהג, חצי גוף שלה. המשכתי לנסוע אחרי זה לצומת הבאה, צומת לפני הצומת הבאה, מישהו נתן נשיקה קלה לרכב שלה, היא לא יצאה מהאוטו, רק הציצה, אז צילמתי את מספר האוטו שלה ומשם המשכתי לבית. התקשרתי למשטרה כשהגעתי הביתה, הם אמרו שהם קיבלו כבר דיווח מהאזרחים, ואז הגיעה אלי ניידת לבית, שוטר ושוטרת, אמרו לי לצלם את עצמי באותו רגע, ולהגיע לתחנת המשטרה." (ע"מ 13 - 14) (ההדגשות אינן במקור - א.ה.ה.).

7. במסגרת חקירתה הנגדית, ציינה המתלוננת:

"הרמתי את הטלפון מהרצפה של האוטו שלי כדי לצלם אותה. הזמן שהתכופפתי לקחת את הטלפון מהרצפה, היא שרטה לי את יד שמאל, החזקתי אותו ובאתי לצלם אותה, היא שלפה לי את הטלפון מהיד, אמרתי לה אני מזמינה לך משטרה, היא ענתה בצורה לא נעימה והעיפה אותו" (עמ' 17, ש' 14 - 17).

8. עדות זו יש להעמיד אל מול הודעתה של המתלוננת, כפי שנמסרה במשטרה (ת/13), ביום האירוע (כשעתיים לאחריו), כהאי לישנא:

היום בסביבות השעה 13:10 עמדתי עם רכבי בצמת. ואז הרמזור התחלף לירוק ורכב שעמד בצומת לפני לא נסע... ואז צפרתי לרכב שיתחיל לנסוע, כי רכבים שעמדו מאחורי גם לי צפרו. פתאום ירדה נוסעת שישבה ליד הנהג ברכב שלפני. ניגשה לחלון שהיה פתוח, אמרה לי "מה את צועקת?", אמרתי לה שלא צעקתי אלא צפרתי, ואז היא נטרה [כך במקור - א.ה.ה.] סטירה בלחי שמאל, משכה לי את כיסוי הראש ונתנה לי מכות בכתף, וצעקה אישה דתייה עם כובע צופרת ואז משכה לי את הכובע. אני ניסיתי לצאת מהרכב כדי לצלם אותה כאשר הילדים שלי... צורחים... יצאתי מרכב בכדי לצלם אותה ואז היא העיפה לי את הטלפון על הכביש הטלפון התנפץ בחלקו התחתון על הכביש, כשהתכופתי להרים את הטלפון האישה שרטה אותי בצוואר ובשני הידיים שלי. אמרתי לה שאני מזמינה משטרה ואז היא נכנסה לרכב. הספקתי ללכת לכיוון הרכב ואז צילמתי את הנהג ואת הגוף שלה. ואז הנהג נסע... אני נסעתי אחרי הרכב... וכך צילמתי את מספר הרכב... אני בהריון בחודש חמישי ויש לי לחצים מהטראומה שעברתי...". (ההדגשות אינן במקור - א.ה.ה.).

9. מן ההשוואה שבין גרסת המתלוננת, כפי שנמסרה בשתי ההזדמנויות לעיל, ניתן ללמוד כי ככלל הגרסה היא עקבית (ר' ההדגשות לעיל). המתלוננת מתארת את הנסיבות בעטיין צפרה לרכב שלפניה, לאחר שהתחלף הרמזור לירוק, מתארת את העובדה שהנאשמת הגיעה אל ליד חלון רכבה, בצד הנהג, צעקה עליה, נתנה לה סטירה בלחי שמאל ומכות בכתף, ציינה כי הנאשמת שרטה אותה בצוואר וביד, שהנאשמת צעקה לעברה "מה את צועקת?", סיפרה שכתגובה החלו ילדיה הקטינים שישבו ברכב לבכות ולצעוק, ציינה כי כשביקשה לצלם את הנאשמת, הנאשמת חטפה מידיה את הטלפון וזרקה אותו לכיוון הכביש, ציינה שאמרה לנאשמת שהיא מתכוונת לקרוא למשטרה, ושהספיקה לצלם את הנהג ואת הנאשמת ולאחר מכן, גם את מספר הרכב בו נסעה הנאשמת.

10. בחקירתה הנגדית, עומתה המתלוננת עם הפערים בין גרסתה שנמסרה במשטרה לזו שנמסרה בעדותה בבית המשפט:

כך, עומתה המתלוננת עם העובדה שבעימות שנערך בינה לבין הנאשמת, טענה כי הטלפון שלה נזרק פעמיים ע"י הנאשמת, ומסרה כי היום בחלוף הזמן ממועד האירוע, היא זוכרת פעם אחת, אך אם אמרה בעימות פעמיים, כנראה שכך אירוע (עמ' 18, ש' 20 - 21).

המתלוננת נשאלה שאלות רבות על מיקומו של הטלפון הנייד ברכבה, לפני שנטלה אותו לידיה כדי לצלם את הנאשמת. כזכור, במסגרת עדותה הראשית מסרה כי הטלפון היה מונח על רצפת הרכב. בחקירתה הנגדית, מסרה כי הוא היה במושב ליד הנהג (עמ' 20, ש' 7), ובהמשך הוסיפה "זה היה בצד, היה רק צריך להרים אותו. יש פס כזה, רק לשלוף אותו משם, אני לא צריכה יותר מדי כדי להתכופף... כשיושבים יש צד, שיש בו את הרצפה, שהיא קצת יותר גבוהה, משם שלפתי את הפלאפון שלי, זה נקראה רצפה, לא הייתי צריכה להתכופף כדי להרים את הפלאפון שלי" (שם, ש' 17 - 21). אחר כך הסבירה, כי כשנכתב בהודעתה "התכופתי" הכוונה היא לשלב שלאחר שיצאה מן הרכב ונדרשה להרים

את מכשיר הטלפון מהכביש (עמ' 23)

המתלוננת עומתה עם העובדה שבעדותה הראשית מסרה, כי הנאשמת נתנה לה סטירה, בזמן שהסתובבה אחורה לסדר לילדה את הבוסטר, אך עובדה זו לא צוינה בהודעתה, וכי בהודעה במשטרה ציינה שהנאשמת ירדה מן הרכב שלפניה, הגיעה אליה, אמרה לה "מה את צועקת?" ונתנה לה סטירה. המתלוננת טענה כי מסרה את הדברים לחוקרת, וכי בשום פנים ואופן לא ראתה את הנאשמת יורדת מן הרכב ומגיעה אליה, אלא "זה היה תיאור עובדה יבשה, שהיא הגיעה אלי לחלון, הרי היא הייתה צריכה לעשות איזה דרך להגיע אליי. זה מה שאמרתי, אבל זה על סמך הנחה שהיא הגיעה אליי, לא ממש משהו שאני ראיתי, וגם לא כתוב כאן שאני ראיתי" (עמ' 23, ש' 2 - 4).

המתלוננת עומתה גם עם העובדה שבעדותה הראשית מסרה ש"החלון עולה ולא יורד", פרט שלא נכתב בהודעתה וגם לא מדו"ח העימות שנערך בינה לבין הנאשמת. המתלוננת טענה כי מסרה את הדברים בשתי ההזדמנויות והדברים לא נרשמו.

כאשר נשאלה המתלוננת, באופן כללי, על הפערים בין גרסתה כפי שעולה מהודעתה לזו שנמסרה בבית המשפט, אמרה "החוקרת שהיתה ביום שישי היתה אישה מאוד מבוגרת, כל מה שרשום שם, מלבד זה שהיא שרטה אותי מחוץ לאוטו, זה הכל היה, היא רשמה את זה לפי הסדר שלה... הגרסה שרשומה היא נכונה, היא פשוט לא ציינה את סדר האירועים כמו שצריך" (עמ' 19, ש' 6 - 7, ש' 11 - 12).

אבחן כעת את גרסת המתלוננת אל מול יתר ראיות התביעה:

עדת הראיה:

11. מטעם המאשימה העידה גב' אירית פז. העדה מסרה, כי היא מתגוררת בסמוך למקום בו ארע המקרה וכי אין לה כל היכרות עם המתלוננת ועם הנאשמת.

12. עפ"י עדותה, ביום האירוע בעת ששהתה בביתה, שמעה צעקות מבחוץ, למשך 2 דקות לערך. בגלל שהצעקות נמשכו פרק זמן כאמור, יצאה החוצה לראות במה מדובר. כשיצאה, הבחינה ב"מישהי שצועקת ונמצאת ליד רכב של מישהי אחרת" (עמ' 5, ש' 22 - 23). ואז, ציינה "ראיתי שהידיים שלה בפנים, לא ראיתי בדיוק מה נעשה בתוך הרכב, אבל זה מה שראיתי" (שם, ש' 23). לאחר מכן, אותה גברת שעמדה מחוץ לרכב, התרחקה ונכנסה לרכב שעמד ממול, מהצד של הנוסע ליד הנהג, תוך כדי צעקות וקללות (שם, ש' 24 - 25). ואז, זו שהייתה ברכב האחורי, יצאה מהרכב, נעמדה ליד הנהג וצילמה וחזרה לרכב. בשלב זה, פנתה אליה העדה ואמרה לה שאם היא צריכה עדות, שתפנה אליה וציינה שהיא גרה בסמוך.

העדה תיארה, כי ביתה נמצא מימין לשני כלי הרכב, וכי עמדה מימין מאחורי הרכב האחורי, ולכן צפתה בזווית אלכסונית במתרחש. זו הסיבה שלא ראתה את המתרחש בתוך הרכב. עם זאת, חזרה העדה מספר פעמים, על כך שראתה "גוף

רכון קדימה וידיים בפנים", "בחלק של הנהגת" (עמ' 6, ש' 11, 13), בהמשך אמרה שהחלון היה פתוח ולחלופין הדלת ושראתה "היעלמות של חלק גוף של הידיים" (עמ' 8, ש' 11 - 12), ושוב "מאיפה שעמדתי, זה היה נראה שהידיים שלה בפנים". בעניין זה, חזרה גם בחקירה חוזרת, וציינה כי קיבלה את הרושם שהחלון היה פתוח "כי זה היה נראה שיש שם ידיים בתוך האוטו" (עמ' 12, ש' 18).

בחקירתה הנגדית נשאלה העדה האם ראתה את המתלוננת יוצאת מהרכב, ואמרה "אולי את הראש שלה ראיתי יוצא מהרכב. ראיתי את המתלוננת יותר כשהיא הלכה לכיוון הרכב, זה היה לפני שנה". העדה ציינה כתשובות לשאלות הסניגורית, כי לאחר שיצאה המתלוננת מהרכב "היא יצאה, הלכה לכיוון הנהג או הנהגת וצילמה, וחזרה לאוטו" וכי הטלפון הנייד היה בידה. באותה העת, הנאשמת הייתה בתוך הרכב. העדה לא זכרה למסור האם המתלוננת הייתה עם כיסוי ראש כשיצאה מן הרכב (עמ' 9). העדה מסרה כי לא ראתה כל התקוטטות בין הנאשמת למתלוננת מחוץ לרכב. העדה ציינה, כי לא יכלה לראות האם החלון ברכב המתלוננת היה סגור או פתוח, וכי הנאשמת התלהמה, צעקה, וכי הרושם שקיבלה ש"היה שם מאבק...שזה לא ליטופים". עוד ציינה, כי לא ראתה סימני חבלה על המתלוננת ("הייתי במרחק", עמ' 10, ש' 31). כמו כן, העריכה העדה את משך האירוע בכ - 3 דקות סה"כ ("נראה לי איזה דקה וחצי לפני שיצאתי, ועוד איזה דקה, דקה וחצי אחרי" (עמ' 11, ש' 9). העדה סיפרה עוד, כי לא שוחחה עם המתלוננת מאז יום האירוע, וכי באותו יום הגיעה המתלוננת חזרה כדי לאתר אותה וביקשה ממנה להגיע לתחנת המשטרה למסור עדות. באותה העת, הבחינה העדה "שיש לה שריטות מתחת לצוואר מעל לחזה" (עמ' 11, ש' 29), באזור עצם הבריח (עמ' 12, ש' 4).

13. זה המקום לשאול, האם עדותה של עדת הראיה מחזקת את גרסת המתלוננת, או שמא סותרת אותה? שהרי מחד, עולה מעדות המתלוננת באופן ברור שהיא ראתה את פלג גופה העליון של הנאשמת רכון אל פנים הרכב, שידה בתוכו ושמתחולל בפנים מאבק. אולם, העדה לא ראתה בדיוק מה התרחש בתוך הרכב ובנוסף לכך, העדה לא ראתה כל התרחשות אלימה מחוץ לרכב, ועפ"י עדותה רק לאחר שהנאשמת נכנסה אל הרכב, המתלוננת יצאה עם הטלפון הנייד בידה נעמדה בצד הנהג של רכב הנאשמת וצילמה.

14. לאחר שהאזנתי בקשב רב לעדויות ושבתי ועיינתי בראיות שלפניי, נחה דעתי כי עדותה של עדת הראיה מתיישבת עם גרסת המתלוננת ותומכת בה ואבהיר:

ראשית, מן העדות עולה כי האירוע נמשך מספר דקות, כפי שטענה המתלוננת, וכי לא היה מדובר באירוע של מספר שניות (כפי שעלה מעדות הנאשמת, אליה אתייחס בפירוט בהמשך).

שנית, מן העדות עולה כי הנאשמת הייתה תוקפנית מאוד, צעקה, התלהמה וקיללה. עד כדי כך הייתה צעקותיה קולניות, שהעדה אשר שהתה בביתה בתחילת האירוע, יצאה לבדוק מה בדיוק מתרחש בחוץ.

שלישית, מן העדות עולה בבירור, כי העדה ראתה את ידיים של הנאשמת בתוך רכבה של המתלוננת וכי התנהל שם מאבק. עדות זו מחזקת באופן מובהק את גרסתה של המתלוננת, לפיה בעודה יושבת ברכבה, כשהחלון לצידה פתוח,

הנאשמת נעמדה לצד הרכב ותקפה אותה, עם ידיה בפלג גופה העליון של המתלוננת (סטירה בלחי, מכות בכתף ושריטות בצוואר ובידיים).

רביעית, גם עדותה של העדה כי לא ראתה התקוטטות מחוץ לרכב, מחזקת את גרסת המתלוננת. הכיצד? אבהיר מסקנתי:

אמנם, עפ"י כתב האישום (סעיף 5), יוחס לנאשמת כי לאחר שיצאה המתלוננת מהרכב, ומשהתכופפה להרים את הטלפון הנייד שלה מהכביש, תקפה אותה הנאשמת בכך ששרטה אותה בצווארה ובידיה.

ואולם, בחינה מדוקדקת של עדות המתלוננת מעלה כי גם עפ"י טענתה האירוע בו שרטה אותה הנאשמת כאמור, לא ארע מחוץ לרכב, אלא בעת שישבה בתוכו. במה דברים אמורים?

מעדותה של המתלוננת לפני עולה, באופן ברור שלא יצאה מן הרכב, עד אשר הנאשמת שבה ונכנסה אל רכבה. כך, בעדותה הראשית (עמ' 13, ש' 33), כך גם בחקירתה הנגדית "כשהתכופפתי לקחת את הפלאפון, היה כבר הייתה באוטו שלה" (עמ' 17, ש' 30) ושוב, "בשלב שהיא עזבה את האוטו, יצאתי החוצה והרמתי את הפלאפון מהרצפה של הכביש" (עמ' 25, 5). המתלוננת אף הדגישה, כי חששה להיפגע פיזית, מאחר והייתה בחודש חמישי להריון בסיכון ובשל היסטוריה של הריונות שהסתיימו בהפלות "הייתי בהריון בשמירה, מספיק שהיא היתה נותנת לי מכה לבטן, הייתי מסיימת את ההריון שלי. כל המטרה שלי היתה לשמור על עצמי. שמרתי על עצמי בדרך זו שלא יצאתי מהאוטו" (עמ' 25, ש' 22 - 24). כאשר נשאלה, האם לא חששה לצאת ולצלם, השיבה "לא. לא חששתי. היה היתה בתוך הרכב, אז כבר לא חששתי" (עמ' 28, ש' 14).

כלומר, מעדותה של המתלוננת עולה באופן ברור, שגם עפ"י גרסתה לא היה אירוע אלים מחוץ לרכב, אלא רק בתוכו. לכן, גם עדת הראיה לא הבחינה באירוע אלים מחוץ לרכב.

זה המקום לשאול, מדוע בהודעתה של המתלוננת במשטרה, ברצף האירועים שתואר, נכתב "**כשהתכופפתי להרים את הטלפון האשה שרטה אותי בצוואר ובשני הידיים שלי**". לאחר שנכתב כי הנאשמת חטפה למתלוננת את הטלפון הנייד וזרקה אותו?

מניתוח עדותה של המתלוננת עולה, שאכן אמרה את המילים הללו, ושאכן כשהתכופפה להרים את הטלפון הנייד, הנאשמת שרטה אותה, אך היה זאת למעשה לפני יציאתה מן הרכב ולא אחרי, והדברים נכתבו שלא בסדר הנכון.

המתלוננת הסבירה בעדותה ארוכות, למה התכוונה במילה "התכופפה", וכי למעשה רכנה אל עבר צד הנוסע ברכב להרים את הטלפון הנייד כדי לצלם את הנאשמת, וכי בעודה עושה כן, המשיכה הנאשמת לתקוף אותה

ולשרוט אותה בידה ובצווארה. עוד הסבירה, כי רק אז הושלך הטלפון אל הכביש. המתלוננת כאמור הדגישה, שלא יצאה מן הרכב, כי חששה לעצמה ולעובר שברחמה, עד אשר נכנסה הנאשמת אל הרכב.

כפי שצוין לעיל, המתלוננת הסבירה, מספר פעמים, שמה שנכתב בהודעה אכן קרה, למעט

סדר האירועים ("הגרסה שרשומה היא נכונה, היא פשוט לא ציינה את סדר האירועים כמו שצריך" (עמ' 19)).

זה המקום להדגיש, כי גם בעדותה של גובת הודעת המתלוננת, השוטרת איילה שטיינברג, נאמר על ידה "חד משמעית מה שהיא אמרה. אם אני מנסה להיזכר זו הייתה אישה מאוד נסערת אפילו בכתה, אפילו סדר הדיבור שלה לא היה רציף... היא אמרה שהיא לא יצאה מהרכב. אני זוכרת שהיתה מאוד נסערת, לא דיברה ברצף ברור, היתה מאוד בוכיה, כנראה מהפציעה או המכות שחטפה".

הנה כי כן, הן מעדות המתלוננת והן מעדות גובת ההודעה עולה, שהיא אכן מסרה - מיד לאחר האירוע - שהנאשמת סטרה לה, צעקה עליה, הורידה מראשה את כיסוי הראש, הכתה אותה בכתף, וגם שרטה אותה בפלג גופה העליון. היא גם אמרה שלא יצאה מהרכב במהלך האירוע התוקפני וגם ציינה שהתכופפה להרים את הטלפון הנייד, אולם בהודעה חל שיבוש בסדר הדברים כפי שנרשמו. המתלוננת תלתה זאת בגילה המבוגר של השוטרת, אולם גם אם תידחה טענה זו, הרי שמדברי השוטרת עצמה עולה שרשמה כל מילה שאמרה המתלוננת אך בשל היותה נסערת, סדר הדיבור שלה לא היה רציף.

נמצאו למדים, כי עפ"י גרסת המתלוננת, כל אירוע התקיפה, לרבות השריטות בצווארה ובידה, התרחש בעודה נמצאת בתוך הרכב (בניגוד לאופן שבו נוסח כתב האישום). גרסה זו מתיישבת עם עדותה של עדת הראייה, ומחוזקת על ידי, לפיה אכן התרחש מאבק, כשהנאשמת רוכנת אל תוך הרכב, ולאחר מכן הנאשמת פנתה אל רכבה ורק לאחר מכן יצאה המתלוננת מרכבה.

ארע אני לעובדה, שעדת הראייה סיפרה שהמתלוננת יצאה מהרכב עם הטלפון הנייד בידה. עדות זו סותרת את טענת המתלוננת, שהנאשמת חטפה לה את הטלפון, השליכה אותו לכביש וגרמה לו לנזק. לסתירה זו אתייחס בהמשך.

תמונות החבלות ומכשיר הטלפון:

15. המאשימה הגישה תמונות של המתלוננת ושל מכשיר הטלפון שלה. המתלוננת העידה, כי המדובר בתמונות שצילמה מיד לאחר האירוע, כאשר הגיעו אליה שוטרים הביתה והנחו אותה לצלם. המתלוננת תיארה את הנראה בתמונות, כך:

"רואים את השריטות בצוואר, 6 תמונות, בתמונה הזאת רואים את השריטות ביד. יש פה כמה תמונות, תמונה

גם של הפנים שלי. בתמונה 1 רואים את השריטות בצוואר, כן בתמונות 5, 6, 8 ו- 9. בתמונה 4 רואים את הפנים שלי ביחד עם הצוואר. בתמונה 2 רואים את השריטות ביד שמאל. " (עמ' 15, ש' 6 - 8).

המתלוננת העידה, כי צילמה את התמונות בעצמה, באמצעות הטלפון הנייד שלה.

ובהמשך:

"ש. מציג לך צילום נוסף, מה רואים בתמונה?

ת. את הטלפון שלי שהוא מנופץ. " (שם, ש' 29 - 30)

אחר כך הסבירה:

"באות יום שהיא נתנה לי את המכות וניסיתי לצלם אותה, היא העיפה אותו לכביש כדי שלא אוכל לצלם אותה. זה היה בשלב הסופי של הארוע, כשהיא נתנה לי מכות, ניסיתי לצלם אותה, היא העיפה את הטלפון, אמרתי לה שאני מזמינה משטרה, היא העיפה את הטלפון והלכה לכיוון האוטו שלה, זה היה בשלב הסופי של האוטו. " (עמ' 16, ש' 2 - 5).

16. יובהר, כי לא נשמעה כל טענה מצד הנאשמת לעניין קבילות התמונות או משקלן. למעלה מן הצורך, אציין כי נחה דעתי באשר לקבילותן של התמונות, שעה שהמתלוננת העידה כאמור שצילמה אותן בעצמה, זיהתה עצמה בתמונות, וציינה מתי, באילו נסיבות ובאמצעות איזה מכשיר צילמה את התמונות. כמו כן, העידה המתלוננת שמסרה את התמונות לשוטרת ליבת מנוס. לעניין זה, ראוי גם לציין את מזכרו של השוטר איציק כהן שהוגש כ - 1/ת, בו צוין כי התבקש ע"י השוטרת ליבת להדפיס את אותן תמונות.

17. לאחר העיון בתמונות, אני מוצאת שיש בהן בכדי לתמוך בגרסת המתלוננת. המדובר בתמונות שצולמו זמן קצר ביותר לאחר האירוע, בהן ניתן לראות סימני חבלה (שריטות אדומות) בחלקו התחתון של צוואר המתלוננת ובידה וכן אדמומיות בצד השמאלי של פניה. מיקומן של החבלות מתיישב עם עדותה של המתלוננת, והן עם עדותה של עדת הראיה. יתרה מכך, הוא אף מתיישב עם ההגיון והשכל הישר, שכן הוא מתאים בדיוק לתקיפה המתרחשת כאשר התוקפת עומדת מחוץ לרכב ושולחת ידיים פנימה, והנתקפת יושבת כשצד שמאל שלה קרוב אל החלון. גם אופיין של החבלות מתאים לתיאור המתלוננת, שכן ניתן להבחין בשריטות הנמשכות מאזור עצם הבריח של המתלוננת אל עבר כתפה השמאלית, וכן בשריטות לאורך זרועה השמאלית, שהיתה קרובה אל חלון הנהג ברכב.

זה המקום לציין, כי גם בהערת חוקר של השוטרת שטיינברג שגבתה את עדותה המתלוננת פחות משעתיים לאחר האירוע, צוין נושא החבלות, כך: **"מבחינה בעת מתן העדות בשריטות שיטחיות בשני ידיה של המתלוננת, ובשריטות שיטחיות בצווארה של המתלוננת" (ת/13).**

בנוסף לאמור, מצאתי כי גם תמונת מכשיר הטלפון המנופץ שצולמה במשטרה מחזקת את גרסת המתלוננת ומתיישבת עם השלכתו אל הכביש.

דו"ח העימות (ת/6):

18. בין הנאשמת למתלוננת נערך עימות ע"י השוטרת ליבת מנוס. בעימות המתלוננת חזרה על כך שעצרה ברמזור, צפרה לנאשמת, והנאשמת בתגובה יצאה ותקפה אותה. המתלוננת חוזרת, על כי הייתה בשמירת הריון ושהיו עימה ברכב שני ילדיה הקטינים. המתלוננת שבה ומציינת, כי הנאשמת סטרה לה, בעודה ברכב, העיפה לה את הטלפון ושרטה אותה.

19. הנאשמת מצידה הכחישה בעימות את כל הנטען כנגדה, וטענה שרק יצאה מרכבה והתקרבה אל רכב המתלוננת כדי לדבר איתה בלבד, רק על מנת לשאול אותה מדוע היא צופרת. הנאשמת טענה, כי לא נגעה במתלוננת או בטלפון שלה, וכן טענה שהבגדים שהמתלוננת לבשה היו ארוכים ולכן לא יתכן שהיו לה סימני חבלות, וכן שהציפורניים שלה (של הנאשמת) הן מלאכותיות ולכן כלל אינן שורטות. הנאשמת הטיחה במתלוננת ששרטה את עצמה, וכן טענה שחלון רכבה של המתלוננת היה סגור, כי המתלוננת סגרה אותו. לעניין זה, ישנה הערת חוקר, לפיה "מסמנת לאורך כל העדות תנועת גלגול של החלון בתנועת הסגירה". כאשר נשאלה הנאשמת על תנועה זו אמרה "לא יודעת ראיתי תנועה כזאת", זאת למרות שרגע לפני כן ציינה המתלוננת, כי הסגירה של חלון רכבה היא חשמלית (עם כפתור בדלת).

20. מקריאת דו"ח העימות ניתן ללמוד, כי לאורך כל העימות, הנאשמת מגלה תוקפנות כלפי המתלוננת, באומרה "את שקרנית", "את לא נורמאלית", "תתביישי לך", "משוגעת", "תפסיקי עם ההצגות, את לא אישה שפויה...ישבת באוטו כמו מסכנה", "את לא נורמאלית, נקודה, משהו לא שפוי", "את משקרת...את טיפשה ושקרנית". התנהלותה זו של הנאשמת, בעת עריכת העימות, יש בה גם כן כדי לשפוך אור על התנהלותה ככלל ועל יחסה למתלוננת בפרט, והיא תומכת בטענת המתלוננת להיותה של הנאשמת אגריסיבית, כלפיה בפרט.

עדוּתה של השוטרת ליבת מנוס:

21. השוטרת מנוס העידה, כי היא זו אשר ערכה את העימות בין הנאשמת למתלוננת.

22. בהמשך לעימות, ועפ"י עדותה של השוטרת ליבת מנוס ומזכר שערכה (ת/8), ביקשה הנאשמת מספר פעמים להראות לה שציפורניים מלאכותיות ארוכות אינן שורטות. לפיכך, הושיטה לה השוטרת את ידה, והנאשמת שרטה אותה "באופן לא חלש". עפ"י עדותה של השוטרת, לאחר פרק זמן של דקה, נראו על ידה סימנים של שריטות. כאשר אלו הוצגו לנאשמת, זו לא הגיבה. השוטרת צילמה את השריטות על זרועה ותמונה זו צורפה לתיק בית המשפט (ת/7). די באמור, בכדי לשלול את טענת הנאשמת, כי ציפורניה המלאכותיות אינן מסוגלות לגרום לחבלות בדמות שריטות.

23. השוטרת העידה גם אודות מספר מזכרים אותם ערכה, מהם עולה כי זימנה את הנאשמת מספר פעמים להתייצב במשטרה, וכי זו לא התייצבה. עוד העידה בדבר הזמנה לסור למשטרה שהוציאה לנאשמת בעקבות האמור.

24. במסגרת חקירתה הנגדית, כאשר נשאלה באשר להתאמת הדברים שנאמרים בפועל לאלו שנכתבים, סיגה ואמרה "לרוב כן, אבל שמתחיל להיות עימות לא הכל נכנס בדף. יש הרבה פעמים של בכיות אמוציונליות, מבקשים לעצור ואז ממשיכים" (עמ' 36, ש' 21 - 22). כאשר נשאלה, האם יכול להיות שהמתלוננת אמרה שהחלון היה תקול ולא נסגר והדבר לא נרשם, השיבה כי אינה יכולה לזכור פרט כזה, וכי **"בעימות יש הרבה צעקות, יכול להיות ובצורה הכי טבעית הדברים לא נרשמו"** (עמ' 37, ש' 2 - 3). השוטרת נשאלה מספר פעמים נוספות, האם שמעה מפי המתלוננת את האמירה שהחלון היה שבור, וחזרה והשיבה שאינה יכולה לענות על כך, ושכיום אינה יודעת לומר אם הדברים אכן הוזכרו בזמן אמת ע"י המתלוננת. מנגד, השוטרת חזרה על העובדה ששאלה את הנאשמת מדוע היא מדגימה תנועת גלגול בסגירת החלון, שכן התנועה אינה מתאימה לאופן סגירת החלון ברכב.

25. לאור הדברים האמורים, אני מוצאת גם את עדותה של השוטרת מנוס ככזו התומכת את גרסת המתלוננת ומחזקת אותה. כך, לעניין השריטות מציפורניה של הנאשמת, וכך גם לעניין החלון - וכאן ראוי לשוב ולהתייחס לעדותה של המתלוננת. המתלוננת העידה, כזכור, בבית המשפט, שלא יתכן שהחלון רכבה היה סגור מכיוון שהיה תקול ולכן "היה יורד ולא עולה", וכי וודאי אם היה ניתן לסגור אותו הייתה עושה כן, במקום להיות חשופה לתקיפה פיזית מצד הנאשמת. המתלוננת טענה, כי מסרה את הדברים הן בהודעתה הראשונה והן במסגרת העימות. והנה, ביחס לעימות, מסרה השוטרת מנוס, כי "בצורה הכי טבעית", בלהט העימות, ישנם דברים שלא נרשמים, וכי אינה יכולה לשלול את העובדה שהמתלוננת אכן ציינה פרט זה והדברים לא נרשמו. יתרה מכך, השוטרת מנוס הדגישה הן בדו"ח העימות והן בעדותה, שתנועת הסגירה של החלון שסימנה הנאשמת לאורך כל העימות, הייתה תמוהה, לאור העדר ההתאמה שלה למנגנון הסגירה ברכב.

26. כמו כן, כאמור עולה מעדותה של השוטרת, כי הנאשמת התמהמהה עם התייצבותה בתחנת המשטרה, זאת למרות שזמנה מספר פעמים להגיע. זאת, לעומת המתלוננת שהגיעה, נסערת, בוכיה וחבולה, מיד לאחר האירוע, אל תחנת המשטרה.

לסיכום פרשת התביעה:

27. כאמור, נדרש בית המשפט לבחון את גרסת המתלוננת לגופה, ואת גרסתה אל מול יתר ראיות המאשימה.

28. במכלול הראיות ולאחר בחינה מדוקדקת, אני מוצאת את גרסתה של המתלוננת מהימנה, אותנטית וכזו העולה בקנה אחד עם יתר ראיות התביעה.

29. עדותה של המתלוננת מחוזקת מאוד בעדות עדת הראייה שאין חולק שהיא אובייקטיבית, ולפיה הנאשמת צעקה, קיללה והתלהמה, ידיה היו בתוך הרכב והתנהל שם מאבק.

30. גרסת המתלוננת נתמכת בתמונות החבלות שצולמו מיד לאחר האירוע וב"הערת החוקר" של השוטרת שטיינברג שהבחינה בשריטות על צווארה וידיה של המתלוננת. מיקומן ואופיין של החבלות מחזק גם כן את עדות המתלוננת.
31. גרסת המתלוננת מקבלת חיזוק גם בעדותה של השוטרת שטיינברג, לפיה הייתה מאוד נסערת ובוכיה, ודיבורה לא היה סדור, להתרשמות השוטרת - ככל הנראה, בשל התקיפה שחוותה. אלו שופכים אור על מצבה הנפשי והלך רוחה של המתלוננת בעת הגיעה למשטרה, בזמן אמת.
32. גרסת המתלוננת נתמכת בתמונות הטלפון הנייד השבור שצולמה במשטרה.
33. נמצאו תימוכין לגרסת המתלוננת גם בדו"ח העימות ובעדותה של השוטרת מנוס שערכה אותו, שכן בעימות חוזרת המתלוננת על עיקרי גרסתה, והנאשמת מצידה ממשיכה בהתנהלות תוקפנית ואגרסיבית, מדגימה סגירת חלון סיבובית שאינה קיימת ברכב המתלוננת וכן מדגימה שריטות עם ציפורניה המלאכותיות שיצרו סימנים על ידה של החוקרת.
34. זאת ועוד, כפי העולה מניתוח הדברים לעיל, המתלוננת חזרה בעדותה על הדברים שמסרה בהודעה במשטרה, על נסיבות התקיפה, על אופן ביצועה בעודה יושבת ברכב - על חלקיה (צעקות, סטירה לפניה, מכות בכתפה, הסרת כיסוי שהיה לראשה, ושריטות באזור צוואר ובידה), כל זאת בנוכחות ילדה הקטינים שנבהלו והחלו לבכות ולצעוק. המתלוננת חזרה גם על התיאור, לפיו כאשר נטלה את הטלפון הנייד שלה על מנת לצלם את הנאשמת, זו חטפה לה את מכשיר הטלפון מהיד והשליכה אותו לעבר הכביש, מה שגרם לשבירתו. המתלוננת תיארה, כיצד הרימה את מכשיר הטלפון מהכביש, ניגשה אל רכב הנאשמת וצילמה אותה ואת בנה הנהג.
35. באשר לטענת הנאשמת לסתירה בין הודעת המתלוננת במשטרה לבין עדותה בבית המשפט, שעה שבהודעה נכתב שנשרטה ע"י הנאשמת כאשר התכופפה לקחת את הטלפון רק לאחר שנכתב כי יצאה מן הרכב - לכך התייחסתי לעיל. הסברתי מסקנתי שדברי המתלוננת, כי כשהתכופפה לקחת את הטלפון הנאשמת שרטה אותה בצווארה ובידה, אכן נאמרו על ידה, אך אירעו לפני צאתה מן הרכב ובתוכו ולא מחוצה לו, וכי למעשה ברצף הדברים בהודעה נאמרו ונכתבו, לאחר שנכתב שיצאה מן הרכב. דברים אלו מתיישבים גם עם עדותה של עדת הראייה שלא ראתה כל התרחשות אלימה בין הנאשמת למתלוננת מחוץ לרכב, אך הבחינה במאבק בתוכו.
36. באשר לטענה לסתירות בגרסת המתלוננת באשר למיקום בו הונח מכשיר הטלפון ברכב, אני סבורה כי מדובר בפרט שולי ומינורי, שאין בו בכדי להשפיע על משקל עדותה. ככלל, התקבל הרושם שהמתלוננת לא הצליחה להסביר בדיוק את מיקומו לפני שנטלה אותו לידיה.
37. באשר לטענת בדבר סתירה בגרסתה של המתלוננת, מאחר ורק בעדותה בבית המשפט מסרה שהסתובבה אחורה לסדר את הבוסטר של ילדה וקיבלה סטירה מן הנאשמת - גם עניין זה אינו מרכזי בעדותה. המתלוננת הסבירה, כי לא ראתה את הנאשמת יורדת מן הרכב וצועדת לעברה, אולם ציינה זאת כעובדה אותה הסיקה, שהרי הנאשמת

הייתה צריכה להגיע אליה באופן כלשהו. ומכל מקום, אין חולק כי הנאשמת אכן יצאה מן הרכב וניגשה אל חלון הנהג ברכב המתלוננת.

38. סתירה העולה בין עדות המתלוננת לבין עדותה של עדת הראיה, עניינה בטלפון הנייד - בעוד שהמתלוננת העידה כי הנאשמת חטפה לה את הטלפון והשליכה אותו אל הכביש, העדה תיארה שהמתלוננת יצאה מרכבה עם מכשיר הטלפון ביד. ואולם, עדת הראיה אמרה גם שראתה מרחוק, רק את ראשה של המתלוננת יוצא מן הרכב (עמ' 9, ש' 1), וכי מיקומה היה מימין לרכב המתלוננת ומאחוריו. לאחר שמצאתי את עדותה של המתלוננת כמהימנה, אני מאמצת את גרסתה שהטלפון הושלך ע"י הנאשמת אל הכביש בתגובה לכך שביקשה לצלם אותה, ונזרק לאזור שבין שני כלי הרכב, וקובעת כי עדת הראיה לא יכולה הייתה לראות את הטלפון כשהוא מוחזק בידי המתלוננת בצאתה מן הרכב, וגם לא את המתלוננת כאשר היא מתכופפת, בין שני כלי הרכב, להרימו, נוכח מיקומה ביחס לרכב.

39. לאור המפורט לעיל, מסקנתי הינה כי ככל שישנן סתירות בעדותה של המתלוננת חלקן מצויות בשולי האירוע, ולחלקן האחר, נמצא בדברי המתלוננת או ביתר הראיות, הסבר המניח את הדעת, באופן היוצר תמונה שלמה, עקבית וקוהרנטית של נסיבות האירוע.

פרשת ההגנה:

40. במסגרת פרשת ההגנה, העידו הנאשמת ובנה, שנהג ברכב בעת האירוע.

41. בהודעתה במשטרה (ת/4), מסרה הנאשמת את הדברים הבאים:

"אני והילד ישבנו באוטו שלי והוא נהג והיינו שקועים בשיחה. פתאום אנחנו שומעים צפצופים שלא נגמרים....הנהגת מאחור צעקה וצפצפה. היא צעקה תסעו תסעו. בהתחלה חשבתי שקרה משהו. פתחתי את הדלת ויצאתי מהאוטו. ניגשתי לכיוון שלה ושאלתי למה היא צועקת ככה וצופרת. היא סגרה את החלון וצעקה אל תתקפי אותי, תלכי מפה. עמדתי באמצע הכביש והילד שלה התחיל לבכות. היא יצאה מהאוטו עם הפלאפון שלה והתחילה לצלם אותי....חזרתי לאוטו. היא צעקה כמו משוגעת ואמרה חכי חכי. על מה? בסוף היה ירוק ונסענו".

42. הנאשמת הכחישה בהודעתה כי הסירה למתלוננת את כיסוי הראש, כי נתנה לה סטירה, וכי תקפה אותה במכות - **"ידי לא הייתה מושטת אליה כלל. בקושי ניגשתי לחלון שלה".** כאשר נשאלה אם זרקה את הטלפון של המתלוננת וניפצה אותו השיבה "אם הטלפון התנפץ, איך היא צילמה?", וכאשר הוצגו לה תמונות החבלות, השיבה **"היא שרטה את עצמה. אני לא נגעתי בבחורה".**

43. כך, תיארה הנאשמת את האירוע, בעדותה הראשית:

"הבן שלי רק הוציא רישיון והיה נהג חדש. זה היה יום שישי. נסענו ברחוב והוא נסע לאט כחוק... פתאום אנחנו שומעים מישהי צופרת בלי הפסקה כמו לא נורמלית. הגענו לרמזור והיא לא מפסיקה ואני רואה אותה מהזכוכית עם תנועות ידיים. פתחתי את הדלת הסתובבתי לראות ואני רואה אותה ממשיכה לצעוק. יצאתי מהרכב, היא כנראה נבהלה ממני, וסגרה את החלון. כשהגעתי לחלון דפקתי לה על החלון אמרתי לה תפתחי. רציתי לדבר איתה, להגיד לה שיש נהגים חדשים למה להתנהג ככה. היא מהלחץ התחילה לצעוק באוטו. אני הרמתי את הקול כי היא לא שמעה אותי מהחלון. היא פתחה מעט את החלון והתחילה לצעוק עלי אני צעקתי בחזרה. ראיתי שהילד שלה התחיל לבכות לקחתי את עצמי וחזרתי לרכב. כשאני חזרתי היא יצאה נעמדה ליד הבן שלי ופשוט צילמה... אז היא חזרה לרכב שלה והתחלף לירוק. כל זה היה שהרמזור אדום. מספר שניות עד שהרמזור התחלף. המשכנו בנסיעה והיא אחרינו. היה מעבר חציה הבן שלי עצר ואני ירדתי מהרכב... היא הסתכלה עלי והראתה לי את הטלפון שכאילו צילמה אותי ואת הבן שלי ועשתה לי עם היד חכי חכי. הפעם הבאה זימנו אותי לחקירה..." (עמ' 43)

44. בחקירתה הנגדית, ציינה הנאשמת כי אין לה כל היכרות קודמת עם המתלוננת, או עם עדת הראייה אירית. הנאשמת חזרה על כך, שיצאה מן הרכב רק כדי לשוחח אם המתלוננת ולומר לה שזה לא בסדר לצפור, כי יש בכביש גם נהגים חדשים ("רק רציתי להעיר הערה בונה", עמ' 45, ש' 6), וכן כי האירוע הסתיים בתוך מספר שניות (מופע רמזור אדום אחד בלבד). הנאשמת עומתה עם העובדה שבהודעתה במשטרה מסרה ש"בקושי" ניגשה לחלון הרכב ואילו בעדותה ובעימות מסרה שדפקה על החלון, והשיבה שדפקה על החלון, אך כוונתה במילה "בקושי" הייתה שזה היה לפרק זמן קצר בלבד. הנאשמת נשאלה, מדוע עפ"י הודעתה מסרה כי המתלוננת צעקה "אל תתקפי אותי", והשיבה "אז למה היא סגרה את החלון, בדיעבד אני מבינה שחשבה שבאתי לתקוף אותה. אז לא נכון. ראיתי את הבן שלה בוכה וחזרתי לאוטו" (עמ' 46, ש' 22 - 23). כאשר נשאלה על הדגמת השריטות על ידה של החוקרת, וכי למעשה התברר שציפורניים מלאכותיות יכולות לשרוט, השיבה "לא לשרוט, אלא להשאיר סימן, אבל תוך 10 דקות זה נעלם" (עמ' 47, ש' 17), ושבה והכחישה כי השריטות על גופה של המתלוננת נגרמו על ידיה. בעדותה, שבה על טענתה כפי שנמסרה במשטרה, שהמתלוננת שרטה את עצמה "אני יודעת שהיתה בהריון, הורמונים, הצפירות שלה, הלחץ, אולי עבר עליה יום לא טוב, עצם זה שניגשתי אליה אולי באותו רגע הכל התערבב לה, לא היה לה על מה ללכת למשטרה חיפשה דרך, אולי נראה לי שרטה את עצמה..." (עמ' 47, ש' 31 - 32, עמ' 48 ש' 1).

45. לאחר בחינת גרסתה של הנאשמת, אני מוצאת אותה כבלתי סבירה בשים לב ליתר הראיות שהונחו לפני בית המשפט. ואנמק:

הנאשמת מתארת אירוע מינורי וקצר, שנמשך מספר שניות, במהלכו ניגשה אל רכבה של המתלוננת, שאלה אותה למה היא צועקת, דפקה על חלון הרכב, וכאשר הבחינה שבנה של המתלוננת החל לבכות, שבה על עקבותיה וחזרה אל רכבה. ואולם, מעדותה של עדת הראייה עולה, כי האירוע נמשך מספר דקות, כאשר חלק מן הזמן שהתה בתוך ביתה וחלק ממנו צפתה במתרחש מחוצה לו. אותה עדת ראייה ציינה כי למעשה הסיבה שיצאה מביתה, מלכתחילה, הייתה כי שמעה מבחוץ צעקות רמות למשך כדקה - דקה וחצי. עדות זו אינה מתיישבת לא עם משך הזמן הקצר שמתארת הנאשמת ולא עם טון הדברים שלה, כפי גרסתה. העדה תיארה שהנאשמת צעקה, התלהמה וקיללה, גם תיאור זה אינו

מתיישב עם תיאור הדברים ע"י הנאשמת. ומעל לכל - עדת הראיה, כזכור, תיארה בבירור שראתה את גופה של הנאשמת רכון אל עבר רכבה של המתלוננת ושידיה היו בתוך הרכב, לפרק זמן של דקה נוספת.

46. אין חולק כי בין הנאשמת לבין עדת הראיה אין היכרות מוקדמת וכי היא נטולת כל אינטרס, ולכן אין סיבה לפקפק במהימנות עדותה. גרסתה של הנאשמת שמבקשת לתאר אירוע בן מספר שניות, שכלל שיח קצרצר ודפיקה קלה על החלון, אינה עולה בקנה אחד עם עדות זו.

47. גם עצם העובדה שעדת הראיה פנתה אל המתלוננת והציעה לה להעיד, מצביעה על כך שהיה מדובר באירוע משמעותי ואלים ולא כה מצומצם כפי המתואר ע"י הנאשמת.

48. גרסתה של הנאשמת אינה סבירה גם לאור תמונות החבלות. גם טענתה שהמתלוננת שרטה את עצמה וסרה אל המשטרה אינה סבירה, בפרט בהינתן העובדה שאין כל היכרות בין השתיים וודאי לא סכסוך קודם, ועל כן המתלוננת חפה מכל מניע לעשות כאמור.

49. כמו כן, תגובתה המידית של המתלוננת, כפי שהיא עולה מהודעת הנאשמת עצמה, "אל תתקפי אותי", מלמדת גם היא על חלקה של הנאשמת באירוע, שכן אם באה רק לדבר ורק הקישה על חלון הרכב, מדוע יאמרו מילים אלו מפי המתלוננת?

50. אם כן, אני מוצאת את גרסתה של הנאשמת כבלתי סבירה בנסיבות העניין וככזו שאינה עולה בקנה אחד עם הראיות האובייקטיביות בתיק.

עדות בנה של הנאשמת:

51. בנה של הנאשמת, עומר, שנהג ביום האירוע ברכבה, העיד כי באותו היום האט ברמזור ושמע צפירות מאחוריו, ואז ראה במראה מאחור "את הנהגת מתחילה להשתולל ועושה תנועות בידים". בשלב זה, עפ"י עדותו יצאה אימו מן הרכב, דפקה על חלון הרכב מאחור, ואז ציין "ראיתי שהיא פותחת טיפה את החלון, אז התחילו צעקות" ואמו חזרה אל הרכב. בשלב זה, כשעדיין היה מופע רמזור אדום, הבחין במתלוננת כשהיא ניגשת עם הטלפון הנייד אל רכבו ומצלמת אותם. ואז, נסע מן המקום.

52. בחקירתו הנגדית ציין, כי צפה במתרחש באמצעות מראות הרכב, וכי בפועל לא ראה את החלון אלא הסיק שנפתח לפי שפת הגוף של אימו, שרכנה אל עבר החלון. העד ציין, כי שמע צעקות אבל לא שמע את הקללות שאמרה אימו, וזאת למרות שחלון רכבו היה פתוח. העד ציין, כי ראה שאימו עושה תנועות ידיים, מחוץ לרכב, אבל כשנשאל האם עדת הראייה שיקרה כשהעידה שראתה את ידיה של אימו בתוך הרכב השיב "אני לא ראיתי את זה. לא יכול להגיד אם משקרת או לא". ביחס לפרק הזמן של האירוע, אמר העד "לא יכול להגיד משך זמן, אבל היה רמזור אחד". בנוסף, נשאל העד הכיצד יתכן שגם הוא וגם אימו טענו במשטרה שהמתלוננת שרטה את עצמה,

השיב "אין לי הסבר" (עמ' 53 - 54).

53. בדומה לעדות הנאשמת, גם עדות בנה אינה סבירה לאורן של יתר הראיות בתיק. תיאור האירוע אינו מתיישב עם עדותה של עדות הראיה, ביחס למשך התרחשותו ולהתנהלות הנאשמת במהלכו. כמו כן, עולה מעדותו כי לא יכול היה להבחין בחלון עצמו - אם סגור או פתוח-, אך כן הבחין באימו רוכנת אל הרכב, מה שיכול דווקא לחזק את גרסת המתלוננת. וכן לא שלל לחלוטין את עדותה של עדת הראיה לפיה ידיו של אימו היו בתוך הרכב במהלך האירוע. גם טענתו, כי המתלוננת שרטה את עצמה, אשר אינה סבירה בפני עצמה, מעלה תהיות בהיותה טענה זהה לטענת אימו בהקשר זה. כאשר מעמידים את עדות בנה של הנאשמת אל מול עדותה של עדת הראיה אובייקטיבית, ברי כי יש להעדיף את עדותה של זו האחרונה.

סוף דבר:

54. לאחר בחינת מכלול הראיות, מצאתי לאמץ את גרסת המתלוננת על כל חלקיה ולדחות את גרסת הנאשמת.

55. מכל הטעמים המפורטים לעיל, לא נותר ספק בליבי, כי במועד המצוין בכתב האישום, אירע אירוע אלים במהלכו תקפה הנאשמת את המתלוננת וגרמה לה לחבלות, כתגובה לכך שצפרה ברמזור, בעוד המתלוננת ישובה ברכבה וכן גרמה נזק לטלפון הנייד שלה, עת ביקשה המתלוננת לתעד את המתרחש.

56. בהתאם לכך, אני קובעת שעלה בידי המאשימה להוכיח, מעבר לספק סביר שהנאשמת יצאה מרכבה, ניגשה אל רכב המתלוננת ונעמדה לצד חלון הנהגת, סטרה על לחיה השמאלית, צעקה עליה, קיללה אותה, הסירה מראשה את כיסוי הראש, הכתה אותה בכתפה, שרטה אותה בציפורניה בצווארה ובידה השמאלית, וגרמה לה לחבלות בדמות של שריטות ואדמומיות. עוד אני קובעת, כי לאחר שנטלה המתלוננת את הטלפון הנייד שלה לידיה, חטפה אותו הנאשמת מידיה, השליכה אותו על הכביש וגרמה לו נזק.

57. כזכור, יוחסו לנאשמת פרט לעבירת היזק לרכוש בזדון, שתי עבירות תקיפה - תקיפה סתם ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. לאחר שהגעתי לכלל מסקנה, כי למעשה במדובר באירוע אלים אחד, המתרחש כשהמתלוננת ישובה בתוך רכבה, לא מצאתי שהיה מקום לייחס לנאשמת שתי עבירות תקיפה, וכי למעשה עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש "בולעת" במקרה זה את עבירת התקיפה סתם.

58. אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשמת בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין ובעבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק.

ניתנה היום, א' אדר ב' תשע"ט, 08 מרץ 2019, בהיעדר הצדדים.